

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyň:

a) **T. T. D.**, nar. X
bytem X

b) **T. H. N.**, nar. X
bytem X

obě zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě žalobkyně a) na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. MV-214638/SO-2022 a o žalobě žalobkyně b) na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. MV-214644/SO-2022

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- I. Žalovaná je povinna vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně a) o vydání zaměstnanecké karty ze dne 28. 6. 2019, o níž žalovaná vede řízení pod sp. zn. MV-214638/SO-2022, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně a) Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
- III. Žalovaná je povinna vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně b) o vydání zaměstnanecké karty ze dne 28. 6. 2019, o níž žalovaná vede řízení pod sp. zn. MV-214644/SO-2022, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně b) Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci, spojené žaloby a vyjádření žalované

1. Žalobkyně a) podala dne 28. 6. 2019 žádost (dále jen „*žádost A*“) o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*ZPC*“). Žalobkyně b) podala dne 28. 6. 2019 též žádost (dále jen „*žádost B*“) o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 ZPC.
2. Žádost A zamítlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 26. 10. 2022, č. j. OAM-40594-71/ZM-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí A*“). Odvolání žalobkyně a) proti prvoinstančnímu rozhodnutí A žalovaná zamítla a prvoinstanční rozhodnutí A potvrdila rozhodnutím ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214638-4/SO-2022 (dále jen „*odvolací rozhodnutí A*“). Odvolací rozhodnutí A bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 12/2023-38 (dále jen „*zrušující rozsudek A*“) a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek A nabyl právní moci dne 28. 2. 2024. Zrušující rozsudek A napadla žalovaná kasační stížností, o níž dosud nerozhodl Nejvyšší správní soud v řízení pod sp. zn. 3 Azs 50/2024. Žalovaná předložila dne 6. 3. 2024 v rámci tohoto řízení správní spis Nejvyššímu správnímu soudu.
3. Žádost B zamítlo Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25. 10. 2022, č. j. OAM-44362-71/ZM-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí B*“). Odvolání žalobkyně b) proti prvoinstančnímu rozhodnutí B žalovaná zamítla a prvoinstanční rozhodnutí B potvrdila rozhodnutím ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-214644-3/SO-2022 (dále jen „*odvolací rozhodnutí B*“). Odvolací rozhodnutí B bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 11/2023-45 (dále jen „*zrušující rozsudek B*“) a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek B nabyl právní moci dne 28. 2. 2024. Zrušující rozsudek B napadla žalovaná kasační stížností, o níž dosud nerozhodl Nejvyšší správní soud v řízení pod sp. zn. 4 Azs 37/2024. Žalovaná předložila dne 6. 3. 2024 v rámci tohoto řízení správní spis Nejvyššímu správnímu soudu.
4. Žalobkyně a) podala dne 26. 7. 2024 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, které ministr vnitra vyhověl opatřením ze dne 27. 8. 2024, č. j. MV-214638-17/SO-2022, jímž přikázal žalované, aby v odvolacím řízení ve věci žádosti žalobkyně a) rozhodla ve lhůtě do 30 dnů od doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*opatření A*“).

Ministr vnitra odůvodnil opatření A výlučně tím, že žalovaná nemůže v odvolacím řízení rozhodnout, protože kompletní spisový materiál se nachází u Nejvyššího správního soudu.

5. Žalobkyně b) podala dne 26. 7. 2024 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, které ministr vnitra vyhověl opatřením ze dne 27. 8. 2024, č. j. MV-214644-16/SO-2022, jímž přikázal žalované, aby v odvolacím řízení ve věci žádosti žalobkyně b) rozhodla ve lhůtě do 30 dnů od doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „opatření B“). Ministr vnitra odůvodnil opatření B též výlučně tím, že žalovaná nemůže v odvolacím řízení rozhodnout, protože kompletní spisový materiál se nachází u Nejvyššího správního soudu.
6. Dne 6. 9. 2024 podala žalobkyně a) u zdejšího soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), které byla přidělena spisová značka 57 A 58/2024. Žalobu odůvodnila žalobkyně a) tím, že žalovaná je nečinná, kdy její nečinnost nemůže být odůvodněna podáním kasační stížnosti a předáním správního spisu Nejvyššímu správnímu soudu, neboť žalovaná může rozhodnout na podkladě kopie spisu nebo originálu spisu vyžádaného od Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně a) poukázala na to, že žalovaná obchází zákon tím, že fakticky usiluje o odkladný účinek své kasační stížnosti. Dále žalobkyně a) konstatovala, že počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí stanovený v opatření A je neurčitý, protože vůbec nemusí nastat, neboť Nejvyšší správní soud může ve věci rozhodnout nejen rozsudkem, ale i usnesením. Žalobkyně a) uzavřela, že tak opatřením A ve skutečnosti žádná lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena nebyla a žalobkyni tak nebyla poskytnuta nadřízeným orgánem žádná ochrana před nečinností žalované spočívající v nevydání rozhodnutí o odvolání žalobkyně a).
7. Dne 6. 9. 2024 podala žalobkyně b) u zdejšího soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované podle § 79 a násl. s. ř. s., které byla přidělena spisová značka 57 A 59/2024. Žalobkyně b) odůvodnila svou žalobu shodně jako žalobkyně a).
8. Usnesením ze dne 9. 9. 2024, č. j. 57 A 59/2024-9, spojil soud žalobu žalobkyně b) ke společnému projednání s žalobou žalobkyně a) a věc spojených žalob vede pod sp. zn. 57 A 58/2024.
9. Žalovaná navrhl, aby soud žaloby obou žalobkyň zamítl, protože nemůže v odvolacích řízeních rozhodnout, neboť se kompletní spisové materiály obou žalobkyň nacházejí u Nejvyššího správního soudu.

II.

Posouzení důvodnosti žalob soudem

10. Vzhledem k tomu, že všichni účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas (žalovaná ve vyjádřeních k žalobám ze dne 23. 9. 2024 a obě žalobkyně ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté výzvami ze dne 9. 9. 2024, č. j. 57 A 58/2024-7 a 57 A 59/2024-7, nevyjádřily s tímto postupem nesouhlas), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez nařízení jednání.
11. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat žalobou, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. V případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle ZPC je takovým prostředkem ochrany opatření proti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nečinnosti upravené v § 80 odst. 3 in fine správního řádu (srov. § 168 odst. 1 ZPC *a contrario*).

12. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze nečinnostní žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
13. Pokud je rozhodnutí správního orgánu zrušeno rozsudkem správního soudu v důsledku soudního přezkumu a věc je správnímu orgánu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, lhůta pro vydání správního rozhodnutí běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozsudku, příp. ode dne právní moci rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí kasační stížnosti proti tomuto zrušujícímu rozsudku, měla-li kasační stížnost odkladný účinek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009–82, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013–51, bod 8, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 14/2012–35, bod 21, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020–37, bod 23, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 4 As 90/2023–22, bod 16).
14. Uvedená východiska vedla soud k následujícím právním závěrům.
15. Obě žalobkyně splnily podmínku stanovenou v § 79 odst. 1 s. ř. s., protože bezvýsledně vyčerpaly procesní prostředky k ochraně proti nečinnosti žalované tím, že podaly žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, o nichž ministr vnitra rozhodl opatřením A a opatřením B.
16. Žalobkyně podaly své žaloby včas, neboť je podaly dne 6. 9. 2024 a zrušující rozsudek A i zrušující rozsudek B nabyly právní moci dne 28. 2. 2024. Žalované tak začala plynout lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyň dne 29. 2. 2024, tedy v den následující po nabytí právní moci zrušujících rozsudků dle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu. Je tudíž zřejmé, že ke dni podání žalob nemohla marně uplynout roční lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s.
17. Procesní podmínky věcného projednání žalob žalobkyň tedy byly splněny. Jedinou spornou otázkou tak bylo, zda je či není žalovaná nečinná v řízení o odvolání žalobkyň a) a žalobkyně b) proti prvoinstančním rozhodnutím A a B, poté co byla odvolací rozhodnutí A a B zrušena zrušujícími rozsudky A a B.
18. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud konstatuje, že výzvami ze dne 9. 9. 2024, č. j. 57 A 58/2024–8 a 57 A 59/2024–8, vyzval žalovanou, aby soud okamžitě informovala o vydání rozhodnutí, kdy bez takového vyrozumění bude soud předpokládat, že žalovaná ve věci žalobkyň rozhodnutí nevydala. Soud má tedy za to, že žalovaná rozhodnutí ve věci žalobkyň dosud nevydala, neboť takové vyrozumění žalovaná soudu nedoručila a vydání rozhodnutí ani neavizovala ve svých vyjádřeních k žalobám.
19. Nečinností správního orgánu se rozumí objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 správního řádu, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012–41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
20. V posuzované věci byla tedy opatřením A a opatřením B presumována nečinnost žalované ke dni vydání těchto opatření (27. 8. 2024), pokud jde o její povinnost vydat rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odvolání žalobkyň proti prvoinstančnímu rozhodnutí A a prvoinstančnímu rozhodnutí B.

21. Vzhledem k žalobní argumentaci zbývalo soudu posoudit, zda byly ministrem vnitra stanoveny nečinné žalované lhůty k vydání rozhodnutí v přiměřené délce.
22. Ustálenou judikaturu ve vztahu k posuzování nečinnosti správního orgánu v případě vydaného opatření proti nečinnosti přehledně včetně odkazů na relevantní ustálenou judikaturu shrnul Nejvyšší správní soud v bodě 15 recentního rozsudku ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023-40, takto: Podmínka bezvýsledného vyčerpání opravných prostředků je splněna i tehdy, shledá-li správní soud k námitce žalující strany, že lhůta stanovená nečinnému správnímu orgánu k vydání rozhodnutí byla nepřiměřeně dlouhá. V takovém případě správní soud nebude vyčkávat jejího uplynutí. Při zkoumání přiměřenosti stanovené lhůty soud zohlední, že žalovanému již uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí, dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti, a to, že stanovená lhůta by měla být podstatně kratší než lhůta stanovená zákonem (lhůtu o stejné délce lze akceptovat jen ve výjimečných případech). Měřítkem přiměřenosti může být rovněž obsah opatření proti nečinnosti, fáze řízení, v níž bylo vydáno, jakož i postup žalovaného správního orgánu po vydání opatření proti nečinnosti nadřízeným orgánem.
23. V posuzované věci byla nečinné žalované lhůta k vydání rozhodnutí stanovena na **30 dnů od doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu**.
24. Soud přisvědčuje žalobkyním, že taková lhůta není určitá, tudíž nemůže být ani přiměřená. Běh lhůty je totiž navázán na *doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu*, aniž by bylo určeno, (i) *komu* má být rozsudek doručen, (ii) *o jaký konkrétní* rozsudek má jít. Počátek lhůty k vydání rozhodnutí je tak vázán na událost, která není určité stanovena, tudíž lhůta k rozhodnutí není určité stanovena. Nebyla-li lhůta k vydání rozhodnutí v opatření proti nečinnosti jednoznačně stanovena, nebyla žalované uložena povinnost odstranit nespornou nečinnost v přiměřené lhůtě a žalobkyním se nedostalo prostřednictvím opatření A a opatření B účinné ochrany před nečinností žalované.
25. Ačkoli by tento závěr postačoval pro úsudek o důvodnosti žalob žalobkyň, považuje soud za vhodné vyjádřit se i k podstatě argumentace žalované ve vyjádřeních k žalobám.
26. Hypoteticky, pro případ, že by lhůta k vydání rozhodnutí byla vázána např. na doručení žalované a na doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu *ve věci kasační stížnosti žalované proti zrušujícímu rozsudku A, resp. zrušujícímu rozsudku B*, i v takovém případě by soud neměl lhůtu za přiměřenou.
27. V takovém hypotetickém případě by totiž lhůta neřešila případ jiného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalované než rozsudek – nerozhodl-li by Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozsudkem, ale usnesením, lhůta k vydání rozhodnutí by jeho rozhodnutím nezačala běžet, tudíž by nemohla ani skončit.
28. A i v hypotetickém případě, že by žalovaná lhůtu k vydání rozhodnutí nevázala na *rozsudek*, nýbrž na *rozhodnutí* Nejvyššího správního soudu (jak by vyplývalo z vyjádření žalované k žalobám), i tehdy by soud neměl lhůtu za přiměřenou z následujících důvodů.
29. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Tento právní názor je v judikatuře Nejvyššího správního soudu stále zastáván – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 5 As 108/2021-61, bod 28, ve věcech pobytu cizinců pak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, bod 14. Zdejší soud tak konstatuje, že podání kasačních stížností žalovanou proti zrušujícím rozsudkům nemá žádný vliv na běh její lhůty k vydání rozhodnutí. Žalovaná je povinna vydat rozhodnutí na základě závazných právních názorů zdejšího soudu prezentovaných v pravomocných a vykonatelných zrušujících rozsudcích dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

30. Soud nemohl přisvědčit žalované, že by její nečinnost při vydání rozhodnutí o odvolání žalobkyň proti prvoinstančním rozhodnutím mohlo vylučovat to, že nemá k dispozici správní spisy. Skutečnost, že správní orgán nemá k dispozici správní spis, nacházející se přechodně u soudu, nepředstavuje totiž důvody, jež by mohly být interpretovány jinak než jako technické a organizační problémy, které nemohou jít k tíži účastníka správního řízení. Správní orgán si totiž může správní spis od soudu vyžádat krátkodobě zpět nebo si může zajistit kopie těch jeho částí, které nezbytně ke svému rozhodnutí potřebuje (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01). Soud přisvědčuje žalobkyním, že by správní orgány zvoleným postupem při stanovení lhůt k vydání rozhodnutí fakticky docílily pozastavení účinků zrušovacích rozhodnutí zdejšího soudu, tj. následku odkladného účinku kasačních stížností žalované, aniž ho žalovaná v řízení před Nejvyšším správním soudem dosáhla postupem podle § 107 s. ř. s.
31. Z výše uvedených důvodů uložil soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalované výrokem I rozsudku, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku vydala ve věci žádosti A rozhodnutí o odvolání žalobkyně a) proti prvoinstančnímu rozhodnutí A a výrokem III rozsudku, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku vydala ve věci žádosti B rozhodnutí o odvolání žalobkyně b) proti prvoinstančnímu rozhodnutí B. Lhůtu 30 dnů soud považoval za přiměřenou se zohledněním dosavadní délky správního řízení (přes pět let) a šedesátidenní zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí (srov. § 169t odst. 12 ZPC ve znění do 30. 6. 2023 *per analogiam*).

III.

Náklady řízení

32. Procesně úspěšná žalobkyně a) má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované. Žalobkyně a) důvodně vynaložila náklady řízení ve výši 10 228 Kč, sestávající z odměny svého zástupce za 2 úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), včetně náhrady hotových výdajů 300 Kč na jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (za 2 úkony 600 Kč), z 21 % DPH v částce 1 428 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Výrokem II rozsudku soud tedy uložil žalované zaplatit žalobkyni a) tyto náklady řízení, a to k rukám zástupce žalobkyně a) ve lhůtě, kterou lze považovat za přiměřenou s ohledem na možnosti žalovaného platbu provést (srov. § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
33. Procesně úspěšná žalobkyně b) též má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované. Žalobkyně b) důvodně vynaložila náklady řízení ve výši 10 228 Kč, sestávající z odměny svého zástupce za 2 úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), včetně náhrady hotových výdajů 300 Kč na jeden

úkon právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (za 2 úkony 600 Kč), z 21 % DPH v částce 1 428 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč. Výrokem IV rozsudku soud tedy uložil žalované zaplatit žalobkyni b) takto specifikované náklady řízení, a to k rukám zástupce žalobkyně b) ve lhůtě, kterou lze považovat za přiměřenou s ohledem na možnosti žalovaného platbu provést (srov. odůvodnění předchozího bodu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu